

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 8 grudnia 1960 r.

Nr 54

TRESC:
Poz.:

USTAWY:

307 — z dnia 2 grudnia 1960 r. o Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”	541
308 — z dnia 2 grudnia 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego	542
309 — z dnia 2 grudnia 1960 r. o ławnikach ludowych w sądach powszechnych	543
310 — z dnia 2 grudnia 1960 r. o hodowli zwierząt gospodarskich	545
311 — z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach	547

ROZPORZĄDZENIA:

312 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 listopada 1960 r. w sprawie utworzenia Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie	551
313 — Ministrów Przemysłu Spożywczego i Skupu oraz Finansów z dnia 19 listopada 1960 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 4 lutego 1958 r. w sprawie ustalania wysokości i pobierania równoważnika pieniężnego w zamian zaległości w obowiązkowych dostawach zbóż, ziemniaków i zwierząt rzeźnych	551

OSWIADCZENIE RZĄDOWE

314 — z dnia 25 listopada 1960 r. w sprawie przyjęcia przez szereg krajów poprawek dotyczących artykułów 24 i 25 Konstytucji Światowej Organizacji Zdrowia; podpisanej w Nowym Jorku dnia 22 lipca 1946 r.	552
--	-----

307

USTAWA

z dnia 2 grudnia 1960 r.

o Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”.

Art. 1. 1. Komitet do Spraw Radiofonii „Polskie Radio” przekształca się w Komitet do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”, zwany w dalszym ciągu „Komitetem”.

2. Komitet działa przy Radzie Ministrów i jest centralnym organem administracji państwowej w sprawach radiofonii i telewizji dla powszechnego odbioru.

3. Komitet podlega nadzorowi Prezesa Rady Ministrów.

Art. 2. Do zakresu działania Komitetu należy w szczególności:

- 1) ustalanie — w oparciu o narodowe plany gospodarcze i uchwały Rady Ministrów — wytycznych rozwojowych radiofonii i telewizji dla powszechnego odbioru w zakresie programowym i organizacyjnym oraz — w porozumieniu z Ministrem Łączności — w zakresie technicznym,
- 2) tworzenie i przekazywanie do powszechnego odbioru w kraju i za granicą radiofonicznych i telewizyjnych programów — informacyjnych, politycznych, muzycznych, literackich, oświatowych i innych — na zasadach wyłączności,
- 3) prowadzenie inwestycji w zakresie budowy i rozbudowy na zasadach wyłączności rozgłośni radiofonicznych i telewizyjnych dla powszechnego odbioru,

4) eksploatacja na zasadach wyłączności rozgłośni radiofonicznych i telewizyjnych dla powszechnego odbioru,

5) popieranie twórczości artystycznej, literackiej, naukowej i działalności oświatowej w dziedzinie radiofonii i telewizji — w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami,

6) prowadzenie międzynarodowej współpracy w dziedzinie radiofonii i telewizji oraz reprezentowanie na terenie międzynarodowym polskiej radiofonii i telewizji,

7) opracowywanie i przedstawianie właściwym organom państwowym wniosków w sprawach planów produkcyjnych odborników i technicznych urządzeń nadawczych radiowych i telewizyjnych, organizacji punktów sprzedaży i naprawy odborników oraz w sprawach opłat za korzystanie z urządzeń odbiorczych.

Art. 3. 1. W skład Komitetu wchodzi: Przewodniczący, zastępcy Przewodniczącego oraz członkowie powoływani spośród pracowników Komitetu na stanowiskach kierowniczych oraz spośród przedstawicieli zainteresowanych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej określonych przez Radę Ministrów.

2. Przewodniczącego Komitetu powołuje Prezes Rady Ministrów.

3. Zastępców Przewodniczącego oraz członków powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Komitetu.

Art. 4. 1. Organami zarządzającymi i wykonawczymi Komitetu są:

- 1) Prezydium,
- 2) Przewodniczący.

2. Przy Komitecie działają: Rada Programowa i Rada Naukowo-Techniczna, jako organy doradcze i opiniotwórcze Komitetu.

3. Tryb pracy Komitetu, skład i zakres działania organów Komitetu oraz jego aparatu wykonawczego określi statut nadany przez Radę Ministrów.

Art. 5. Traci moc dekret z dnia 2 sierpnia 1951 r. o utworzeniu i zakresie działania Komitetu do Spraw Radiofonii „Polskie Radio” (Dz. U. Nr 41, poz. 308).

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

308

USTAWA

z dnia 2 grudnia 1960 r.

o sprawach z oskarżenia prywatnego.

Art. 1. § 1. W sprawach z oskarżenia prywatnego rozprawę główną w sądzie pierwszej instancji poprzedza postępowanie pojednawcze.

§ 2. Postępowanie pojednawcze odbywa się na posiedzeniu niejawnym.

§ 3. W postępowaniu pojednawczym strony mogą korzystać z pomocy obrońcy i pełnomocnika.

Art. 2. § 1. Postępowanie pojednawcze prowadzi sędzia lub ławnik wyznaczony przez prezesa sądu.

§ 2. Przepisy dotyczące sędziów w zakresie orzekania oraz przewodniczenia stosuje się odpowiednio do ławników.

Art. 3. § 1. Posiedzenie w postępowaniu pojednawczym rozpoczyna ustne sprawozdanie prowadzącego postępowanie w przedmiocie oskarżenia oraz wezwanie stron do pojednania się.

§ 2. Z przebiegu postępowania spisuje się protokół, w którym uwzględnia się w szczególności stanowisko stron wobec wezwania ich do pojednania oraz wyniki przeprowadzonego postępowania pojednawczego.

Art. 4. § 1. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego na posiedzenie wyznaczone w postępowaniu pojednawczym uważa się za odstąpienie od oskarżenia; powoduje ono umorzenie postępowania karnego.

§ 2. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego prowadzący postępowanie pojednawcze wyznacza termin rozprawy głównej; wówczas osoby obecne na posiedzeniu obowiązane są stawić się w nowym terminie bez osobnego wezwania.

Art. 5. § 1. Pojednanie się stron powoduje umorzenie postępowania karnego.

§ 2. Treść pojednania powinna być wpisana do protokołu posiedzenia i podpisana przez strony.

Art. 6. W toku postępowania pojednawczego dopuszczalne jest pojednanie się obejmujące również inne sprawy z oskarżenia prywatnego toczące się jednocześnie pomiędzy tymi samymi stronami.

Art. 7. § 1. Pojednanie się stron może nastąpić również przez zawarcie ugody.

§ 2. Przedmiotem ugody mogą być również roszczenia pozostające w związku z przestępstwem.

§ 3. Ugoda zawarta w postępowaniu pojednawczym jest tytułem egzekucji sądowej po nadaniu przez sąd klauzuli wykonalności.

Art. 8. W razie niedojścia do pojednania prowadzący postępowanie pojednawcze wyznacza termin rozprawy głównej, zawiadamiając o tym ustnie obecne strony. Strony te po-

winny zgłosić na tym posiedzeniu wnioski o wezwanie świadków oraz o sprowadzenie innych dowodów.

Art. 9. § 1. W sprawach z oskarżenia prywatnego sąd umarza postępowanie, jeżeli niebezpieczeństwo społeczne czynu jest znikome.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się w postępowaniu pojednawczym.

Art. 10. § 1. W sprawach o przestępstwa określone w art. 255 i 256 kodeksu karnego, a także w art. 239 kodeksu karnego sąd może przekazać sprawę do rozpoznania organizacji społecznej, której członkami są oskarżyciel i oskarżony, jeżeli względy społeczne i okoliczności sprawy za tym przemawiają, w szczególności jeżeli czyn dokonany został na zebraniu organizacji społecznej lub na terenie zakładu pracy, w którym są zatrudnieni oskarżyciel i oskarżony. Na postanowienie sądu nie służy zażalenie.

§ 2. W sprawach przekazanych na podstawie § 1 organizacja społeczna stosuje środki przewidziane w jej statucie.

§ 3. Sprawę przekazaną na podstawie § 1 prokurator, jeżeli wymaga tego interes społeczny, może skierować na drogę postępowania sądowego; art. 65 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

§ 4. W przypadku przekazania sprawy na podstawie § 3 rozstrzygnięcie organizacji społecznej nie wiąże sądu.

Art. 11. § 1. W sprawach o przestępstwa określone w art. 255 kodeksu karnego prezes sądu, nie zarządzając doręczenia odpisu aktu oskarżenia, wnosi sprawę na posiedzenie niejawne w celu:

- a) odpowiedniego zastosowania art. 251 kodeksu postępowania karnego,
- b) umorzenia postępowania na podstawie art. 9 § 1,
- c) przekazania sprawy do rozpoznania organizacji społecznej (art. 10 § 1) bądź też
- d) skierowania sprawy do postępowania pojednawczego (art. 1).

§ 2. Na posiedzeniu niejawnym (§ 1) sąd orzeka w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie jednego sędziego i dwóch ławników, jeżeli ze względu na jej okoliczności uzna to za wskazane.

§ 3. Na rozprawie sąd orzeka w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.

Art. 12. § 1. W razie pojednania się stron w postępowaniu pojednawczym (art. 1), umorzenia postępowania na podstawie art. 9 § 1 albo przekazania sprawy organizacji społecznej do rozpoznania (art. 10 § 1) prezes sądu zarządza z urzędu zwrot połowy zryczałtowanej równowartości kosz-